

Adriana Varela

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: Maquillaje

Muziek: Virgilio Expósito

Tekst: Homero Expósito

Opname: Adriana Varela met Virgilio Expósito (1993)

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Vind de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Een oude Prachtig! nalezen? Kijk op www.gerardvanduinen.com

- 00:00 Of Adriana Varela kan zingen, daarover verschillen de meningen. Maar in een *recitado*, een gesproken tekst, is ze een meesteres. Dit is een citaat uit een sonnet van de Spaanse dichter Lupericio Leonardo de Argensola uit de zestiende eeuw: “*Omdat die blauwe hemel die we zien geen hemel is, en niet blauw. Het is doodjammer dat zulke schoonheid niet echt is.*”
- 00:24 Ondertussen speelt de pianist zijn rudimentaire loopje doodleuk door. Virgilio Expósito componeerde deze tango in 1951, en speelt hier op zijn negenenzestigste de begeleiding. Kaal en stroef; uiteraard!
- 00:30 Zingt ze of praat ze nu? Ik durf het niet te zeggen, maar het grijpt me bij de strot. Afgewogen en intens zet Varela een dreigende sfeer neer.
- 00:44 Hier begint het karakter te veranderen: de piano speelt de eerste akkoorden, de melodielijn wordt duidelijker. Het klinkt bitter, beschuldigend. Expósito legt de akkoorden nadrukkelijk neer en houdt de zangeres in toom.
- 01:05 Langzaam wordt duidelijk waarom Adriana boos is: *je arrangeert je pijn nádat je gesnikt hebt*. Dit lied gaat over *maquillaje* - make-up. Over iemand bij wie alles nep is. De kracht van Adriana Varela ligt in haar frasering: de manier waarop ze de melodie zingt en nadruk legt. Extreem: hoor hoe ze haar stem laat vallen op *Ya lista*, en hoe ze quasi ongeïnteresseerd dit refrein afrondt.
- 01:41 *Mentiras!* Je deugd, je goedheid en natuurlijk je jeugd... allemaal leugens! Deze tekst is uit het oogpunt van een man geschreven, maar hoeveel scherper wordt hij als hij door een vrouw gezongen wordt. Nu gaat het niet over een in de liefde gekwetste *macho*, maar over een *bitch*. Varela pakt hier lekker uit, zingt regel voor regel naar een climax toe. En dan toch een melancholieke eindregel: *Que lastima de amor!*
- 02:02 Pianosolo. Knoestig en kaal - uiteraard! In een aanklacht tegen make-up en de schone schijn kun je de pijn toch niet verdoezelen achter mooie, soepele piano-loopjes. Schitterend: Expósito speelt letterlijk de kale melodie en geen noot extra.
- 02:18 Weer dwingt de piano de zangeres om zich in te houden. Met het zachte akkoord op het woord *carmin*, en door de begeleiding van elke frase bijna net te laat in te zetten. Een prachtige spanning tussen de oude maestro en de ambitieuze zangeres.
- 02:39 De herhaling van het refrein. Hoor hoe Varela speelt met de woorden, ze één voor één proeft. De sfeer wordt nog dreigender, verwijtender, vol ingehouden boosheid.
- 02:55 En daar komt de uitbarsting! Varela pakt uit en snauwt: “*Op een dag word je wakker zonder make-up. Klaar voor de afdaling naar je uiteindelijke kleur.*” Vorm en inhoud zijn één geworden. ■